

«حمزة سید الشهدا» هم مدافع حرمیم پیامبر(ص) بود

- مداعع دیگر حريم اهلیت(ع) که باید در تاریخ، در صدر از او یاد کرد «حمزة سیدالشهداء» بود. حمزه وقتی دید که برخی از مشرکین، رسول خدا(ص) را آزار و اذیت کردند و مثلاً شکمبه حیوانات را بر سر پیغمبر(ص) ریختند، این قدر غضبناک شد که همراه ابوطالب و به دستور ابوطالب به میدان شهر آمد، رؤسای قریش و مشرکین مکه جمع شده بودند، او شمشیر کشید و گفت: اگر احدی از جای خودش تکان باخورد گردد او را خواهم زد! آنها وقتی غصب حمزه سیدالشهداء را دیدند از جای خود حرکت نکردند، او همان شکمبه حیوان را برداشت به سر و صورت و روی آنها مایلید و آنها هم جرأت نکردند تکان باخوردند. بعد رو کرد به رسول خدا(ص) و گفت: ای رسول خد! تو جایگاهت در بین ما بنی هاشم این گونه است. (کآنَ رَسُولُ اللَّهِ صَدَّقَ يَوْمَ جَالِسًا فِي الْجِيَرِ فَبَعَثُوا إِلَيْهِ سَلَيْ الشَّاهِ فَأَلْفَوْهُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَ... فَجَاءَهُ أَبُو طَلَبٍ عَوْنَادُهُ مُهَمَّةً وَمَعَهُ سَيِّفُهُ وَحَمْرَةً وَمَعَهُ سَيِّفَهُ). فَقَالَ أَمِيرُ السَّلَائِيْلَ عَلَى سَيِّلَهُمْ فَقَنَّ أَبَيْ فَاضِرٍ عَنْقَهُ، فَمَا تَحْرَكَ أَحَدٌ حَتَّى أَمَرَ السَّلَائِلَ عَلَى سَيِّلَهُمْ ثُمَّ لَنَفَقَتْ إِلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَ وَقَالَ: يَا أَبَنَ أَخِي، هَذَا حَسِيبَكَ فِينَاهُ! إِعْلَامُ الْوَرِيْدِ (۱۲۰/۱)

«مردم مدینه» که با پیامبر(ص) پیمان بستند، مدافعین حرم بودند

امام حسین(ع) و امام حسین(ع) هم مدافعان حریم امیر المؤمنین(ع) بودند

- ماجرای مدافعين حرم همین طور ادامه دارد، من اگر بخواهم اسمی شان را نام ببرم، باید از حسنین(ع) هم نام ببرم، که وقتی امام حسین(ع) در آن لحظه بحرانی در جنگ صفين، می خواست تن به مرگ بدهد و مقابل کسانی که از یاران علی(ع) بودند ولی - به روی ایشان شمشیر کشیده بودند پایسته، حضرت استکاف کرد و تسليم شد! برخی به علی(ع) گفتند: «چرا از مرگ هراسیدی و کنار کشیدی؟» حضرت فرمود: من از مرگ ترسیدم، بلکه من اگر خودم را به میدان مرگ می دادم، حسنین(ع) خودشان را مدافعت من می دانند و آنها زودتر از من به شهادت می رسیدند، و من مأمور هستم این دوتا را حفظ کنم! (وَلَقَدْ هَمِّمْتُ بِالإِلْفَاقَمْ [عَلَى الْقَوْمَ] فَنَظَرْتُ إِلَى هَذَيْنِ قَدْ ابْتَدَرَنِي [يَتَبَعِي الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ... فَلَيَمْتَ أَنْ هَذَيْنِ إِنْ هَلَكَا افْتَقَعَ نَسْلُ مُحَمَّدٍ مِنْ هَذِهِ الْأَمَّةِ فَكَرِهْتُ ذَلِكَ؛ وَقَعَهْ صفحه / ۵۳۰)

شعار امام حسین(ع) بر کیلا این بود: آبا کیس، هست از حرم رسوا، خدا(ص)، بغاۓ کند؟

- جریان مدافعين حرم امامه داشت، تاریخی که کار به کربلا رسید و امام حسین(ع) شعارشان این بود: «ذُبَّا عَنْ حَرَمِ رَسُولِ اللَّهِ» از حرم رسول خدا(ص) دفاع کنید^{۱۰} ما ذَبَّ بَيْذَبْ عَنْ حَرَمِ رَسُولِ اللَّهِ؛ کشف الغمة /۵۰۲/ فَلَمَّا رَأَى الْحَسَيْنَ عَلَيْهِ الْأَمْرُ يَقِنَ مِنْ عَشِيرَتِهِ وَاصْحَابِهِ إِلَى الْقِيلَيْنِ تَقَامَ وَتَادَى هُلْ مِنْ ذَبَّ عَنْ حَرَمِ رَسُولِ اللَّهِ؛ مشیر الانحراف /۷۰/ و این فریاد امام حسین(ع) کار را در کربلا، به آنجایی رساند که مرداند.

شانزدهمین اجتماع منافعן حرم در روز شهادت امیر المؤمنین (ع)

پناهیان: علی(ع) نخستین مدافعان حرم بود/ شعار امام حسین(ع) در کربلا این بود: «از حرم رسول خدا(ص) دفاع کنید»/ از مجروهین مدافعان حرم در بیمارستان‌ها عیادت کنید/ هر کسی در این دنیا یک روزی تکلیفش را با امام حسین(ع) روش خواهد کرد

همه ما و شما، همه عزاداران ابا عبداللهالحسین(ع)، همه مدعیان روضه‌خوانی و مذاحی برای امام حسین(ع)، یک روز خودشان را در مقابل این سوال قرار می‌دهند که «آیا من حاضر هستم جانم را برای حریم بدهم یا نه؟» و این سوالی است که هر کسی در نهانخانه دل خود باید باشست، ۱۱ بدهد.

حاجت‌الاسلام پناهیان همزمان با سالروز شهادت امیرالمؤمنین(ع) در شانزدهمین اجتماع مدافعان حرم که با عنوان گرامیداشت شهدای «تبیپ زینبیون» در میدان امام حسین(ع) تهران برگزار شد، به سخنرانی پرداخت. در ادامه مشروع این سخنرانی را می‌خوانید:

جلسات عزاداری ما روز به روز جدی تر می‌شوند، جلسه مدافعین حرم، جدی‌ترین جلسات سوگواری برای اهل‌بیت(ع) در طول تاریخ است (ان میادین جدیدی برای کمک کردن به امام حسین(ع) باز شده)

روز به روز جلسات عزاداری ما جدی تر می‌شوند، شاید کم کار به جایی برسد که بعضی از خانواده‌ها زیاد دوست نداشته باشند که بچه‌های شان بروند برای امام حسین(ع) عزاداری کنند؛ شاید بگویند: وقتی می‌روید و می‌گویید «یا ابا عبدالله! ای کاش ما در کربلا بودیم و کمکت می‌کردیم» الان میادین جدیدی برای کمک کردن به ابا عبدالله‌الحسین(ع) باز شده است؛ نکند بچه من هم بروم و واقعاً بخواهد به امام حسین(ع) کمک کند!

۰ در زمان دفاع مقدس، بعضی از خانواده‌ها بودند که دوست نداشتند بچه‌های شان به جبهه بروند؛ البته تعداد این طور خانواده‌ها کم بود ولی بی تعارف باید صحبت کرد، چون بنده این جلسه را خیلی جلسه جدی‌ای می‌دانم. این جلسات ما خصوصاً جلساتی مثل این جلسه که جلسه مدافعین حرم است، جدی‌ترین جلسات سوگواری برای اهل‌بیت(ع) در طول تاریخ است.

- برخی خانواده‌ها که تعداد کمی بودند، اجازه نمی‌دادند فرزندشان به مسجد برود چرا که نگران بودند عضو پسیج شود، و از این طریق، به حضور در جبهه علاقه‌مند شود و به جبهه برود. در دوران دفاع مقدس، مسجد معنای واقعی خود را به معنای رزم و جهاد پیدا کرده بود. در دورهٔ کنونی هم، هیأت‌های مذهبی معنای حقیقی و جایگاه خودشان را پیدا کرده‌اند؛ به طوری که دسته‌های عزاداری و تکایا، مشکل از روزمندگانی است که برای دفاع از دین و حریم دین و حریم اهل‌بیت(ع) آماده هستند.

علم(ع) نخستین مدافعان حزب یود/علم(ع) در شعب ایطالی هر شب از حان بیامیر(ص) محافظت می‌کرد

• مدافعان حرم در برھهای مختلف تاریخی بوده‌اند؛ نخستین مدافعان حرم و مدافع حریم رسول خدا(ص) علی بن ابیطالب(ع) بود، که هر شب در شعب ابیطالب به جای رسول خدا(ص)، در بستر می‌خوابید و هرگاه که خود رسول خدا(ص) در بستر می‌خوابیدند، ایشان می‌ایستاد و از جان پیامبر(ص) محافظت می‌کردند. آنها علی فراش رسالت را می‌گذارند و از شعب ابیطالب می‌مانند. آنها علی فراش رسالت را می‌گذارند و از شعب ابیطالب می‌مانند. آنها علی فراش رسالت را می‌گذارند و از شعب ابیطالب می‌مانند.

علی(ع): کسی که با دست و زبانش به باری ما برخیزد، در بهشت همدرجه ما خواهد بود

- اما حدیث دیگری از امیرالمؤمنین(ع) بخوانم. مطمئن هستم احدها در جمع ما نیست که این حدیث را تا آخر عمر فراموش کند، این سخن را در ذهن خودتان و در قلب خودتان مزه کنید و بر اساس آن، تکلیف خودتان را در جایگاه بهشت، روشن کنید.
- امیرالمؤمنین(ع) می‌فرماید: «مَنْ أَحْبَبَ إِقْلِيلَهُ وَ أَغَانَنَا بِلِسَانِهِ وَ قَاتَلَ مَمَّا يَنْهِي فَهُوَ مَعَنَى فِي الْجَنَّةِ فِي دَرَجَتَنَا»(تحفۃ القول/۱۱۹) کسی که ما را با قلبش دوست داشته باشد، با زبانش باری کند، و با دستش دوست به شمشیر ببرد و از ما دفاع کند او در بهشت همدرجه ما خواهد بود!
- و بعد حضرت به سراغ گروه بعدی می‌روند و می‌فرمایند: «وَ مَنْ أَحْبَبَ إِقْلِيلَهُ... وَ لَمْ يَقْاتِلْ مَمَّا يَنْهِي فَهُوَ أَسْفَلُ مِنْ ذَلِكَ بِدَرَجَةٍ»(همان) کسی که ما را به قلبش دوست داشته باشد، ولی ما را باری نکند(مثلاً فقط به هیأت بود) این فرد هم به بهشت خواهد رفت، ولی در جهانش از گروه قبلی پایین‌تر خواهد بود. کسی که امام حسین(ع) را به زبانش کمک کند ولی با دستش اقدام نکند(برای مقابله به میدان نبرود) او نمی‌تواند هم درجه ایاعبداللهالحسین(ع) باشد، او یک درجه می‌آید پایین‌تر.
- و بعد گروه بعدی را نام می‌برند: کسی که به قلبش ما را دوست داشته باشد ولی به زبان جاری نکند و به دست هم کمک نکند، او هم به بهشت خواهد رفت ولی در درجه پایین‌تر(مَنْ أَحْبَبَ إِقْلِيلَهُ وَ لَمْ يُبَاتْ بِلِسَانِهِ وَ لَا يَنْهِي فَهُوَ مَعَنَى فِي الْجَنَّةِ) و بعد می‌روند جهنمی‌ها را طبقه‌بندی می‌کنند و می‌فرمایند: کسی که ما را به قلبش دوست نداشته باشد، و زبانش علیه ما باشد و با شمشیر علیه ما قیام کند در بدترین جای دوزخ خواهد بود و مَنْ أَبْغَضَنَا بِقَلْبِهِ وَ أَغَانَ عَلَيْنَا بِلِسَانِهِ وَ يَدِهِ فَهُوَ فِي أَسْفَلِ دَرَجَاتِ مِنَ النَّارِ و کسی که ما را دوست نداشته باشد، ولی علیه ما اقامی نکند، یک درجه بالاتر خواهد بود(و مَنْ أَبْغَضَنَا بِقَلْبِهِ وَ أَغَانَ عَلَيْنَا بِلِسَانِهِ وَ لَمْ يُعِنْ عَلَيْنَا يَنْهِي فَهُوَ فَوْقَ دَرَجَاتِ ذَلِكَ بِدَرَجَةٍ)

هرکسی در این دنیا یک روزی تکلیفش را با امام حسین(ع) روشن خواهد کرد/ گروه «زینبیون» پاکستان در دفاع از حرم، مردانه حرکت می‌کنند

- هرکسی در این دنیا یک روزی تکلیفش را با ایاعبداللهالحسین(ع) روشن خواهد کرد، و میزان فاصله خودش را با ایاعبداللهالحسین(ع) تعیین خواهد کرد. برخی از پرچم‌هایی که امروز دست شماست، پرچم آرم گروه «زینبیون» است که یک سپاهی از پاکستان هستند، که در دفاع از حرم، مردانه حرکت می‌کنند، مانند حزبالله لبنان، مانند نیروهایی که در شام و سوریه و عراق قیام کردند.
- نکته جالبی که آنها به من می‌گفتند این بود که «ما الان وقتی که می‌رویم در شام علیه داعشی‌ها می‌جنگیم در واقع داریم از مزه‌های خودمان در پاکستان دفاع می‌کنیم، تروریست‌هایی که پس فردا دستشان بررسد به میان شهرهای ما هم خواهند آمد؛ آنها را داریم در جایگاه خودشان نابود می‌کنیم.» مانند شهدا و مجاهدین بسیار ارزشمندی که غربیانه از افغانستان در آنجا حضور دارند.

زینبیون بعضًا سخت‌ترین قسمت‌های عملیات را در عراق و سوریه به‌عهده می‌گیرند

- به شما بگویم؛ همین زینبیون-که شهداشان امروز در بین ما گرامی داشته می‌شوند، فرزندها و خانواده‌هایشان و بعضی از فرماندهانشان هم بین ما هستند- بعضًا سخت‌ترین قسمت‌های جنگ و عملیات را در عراق و سوریه به عهده می‌گیرند.
- من امیدوارم هر فریاد شما نوری باشد که بتواند از رزم‌مندگان خط مقاومت حمایت کند. یک دعا کنم و روضه بخوانم: «خدایا! ما را جزء مدافعان حريم و حرم اهل‌بیت(ع) بیمران! شما از این بالاتر چه می‌خواهید؟!

سوالی که هرکسی در نهانخانه دل خود، باید پاسخ دهد: «آیا من حاضر جانم را برای حريم اهل‌بیت(ع) بدهم؟»

- دوستان من! همه کسانی که شاهد جمع شما هستند می‌دانند که شما فقط برای شعار به اینجا نیامده‌اید، همه ما و شما، همه عزاداران ایاعبداللهالحسین(ع)، همه مدعیان روضه‌خوانی و مداعی برای ایاعبداللهالحسین(ع)، یک‌روز خودشان را در مقابل این سوال قرار می‌دهند که «آیا من حاضر هستم جانم را برای حريم اهل‌بیت(ع) بدهم یا نه؟» و این سوالی است که هرکسی در نهانخانه دل خودش باید پاسخش را بدهد!

پشارت پیامبر(ص) برای مدافعين حرم؛ کسی که به دفاع از فرزندانم قیام کند را شفاعت می‌کنم و لو گناهانش به اندازه همه اهل زمین باشد!

حالا دو روایت را خیلی مختصر عرض کنم، بیینید رسول گرامی اسلام(ص) چه مژده‌ای برای شما داده‌اند، مژده بسیار عجیبی است! می‌فرماید: «أَرْبَعَةُ أَنَا لَهُمْ شَفِيعٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ لَوْ أَتُوْنَى بِذُنُوبِ أَهْلِ الْأَرْضِ؛ من روز قیامت از چهار گروه شفاعت خواهی کرد و لو گناهان فراوان داشته باشند؛ الضاربُ بِسَيْفِهِ أَمَامَ دُرْعَتِي؛ کسانی که با شمشیر به دفاع از فرزندان من قیام می‌کنند؛ وَ الْفَانِي لَقُمْ حَوَاجِهُ؛ و کسانی که حجاج فرزندان من را برآورده می‌کنند»(بشاره المصطفی لشیعة المرتضی ۱۷/۲)

از مجروهین مدافع حرم در بیمارستان‌ها عیادت کنید، در همین ماه رمضان سری به بیمارستان بقیه الله بزنید

- دوستان من، پیشنهاد می‌کنم در همین ماه مبارک رمضان سری به بیمارستان بقیه الله بزنید، احتمالاً هر روز عصر می‌توانید به عیادت بروید، با خودتان گل ببرید، کسانی که امروز به پاسداشت یاد آنها آمده‌اید، کسانی که حرمت خون آنها و مجاهدت آنها الان این امانت را دارید، تعدادی از آنها مجرح و در بیمارستان‌ها هستند؛ از کشورهای متعدد، بروید از ایشان تشکر کنید؛ یک قدم بردارید، شاید خدا به شما لطف کرد و توانستید به یکی از آنها کمک کنید.

مردم در دوران دفاع مقدس رسمشان بود که می‌رفتند بیمارستان‌ها به مجروهین کمک می‌کردند. یک گروهی تا مارش عملیات زده می‌شد می‌رفتند به سمت بیمارستان‌ها، در همین تهران و شهرهای دیگر داوطلبانه کمک می‌کردند، این راه هنوز هم باز است، لاقلش «با محبت با آنها برخورد کنید.»

پیامبر اکرم(ص) در ادامه روایت فوق می‌فرماید: «وَ السَّاعِي فِي حَوَاجِهِمْ عِنْدَ مَا اضْطَرُوا؛ کسانی که برای برآوردن نیازهای فرزندان من سعی می‌کنند؛ وَ الْمُجِبُ لَهُمْ بِقَلْبِهِ وَ لِسَانِهِ؛ و کسانی که اینها را به قلبشان و به زبانشان دوست دارند»(همان)

•

امان از آن لحظه‌ای که یک دفعه‌ای حسین(ع) یک شب با پدر نبودند، و بعد شیبدند که سر پدر شکافته شد، دوان دوان خود را به مسجد رسانند. امان از آن لحظه‌ای که بنام امیرالمؤمنین علی(ع) را غرق خون دیدند، امان از آن لحظه‌ای که زبر بغل‌های پدر را گرفتند و به خانه آورندند. اما اهل بیت(ع) خودشان به ما یاد داده‌اند که هر مصیبی را برایش اشک ریختید، به یاد کربلای حسین(ع) ما باشید. یا امیرالمؤمنین(ع)! شما تا روی زمین افتادید حسین(ع) آمدند، زینبین(س) در اوج عزت در کنار شما بودند، اما «لایوم کیومک یا اباعبدالله!» وقتی حسین(ع) روی زمین افتاد، احدهای نبود که در اطراف او از او حمایت کند، جز زینبی که از بالای تل زینبیه نگاه می‌کرد. گفت: «از بلندی من تماسنا می‌کنم؛ مرگ خود از حق تمنا می‌کنم...» الا لعنة الله على القوم الظالمين...»

